

Arrest

nr. 149 860 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2015 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 3 oktober 2014 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 6 oktober 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeker geeft hierbij aan reeds als vluchteling te zijn erkend in Italië.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 januari 2015 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

[...] A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U zou in Libanon altijd in het kamp Ain el Hilwe gewoond hebben. In de zomer van 2007 zou u Libanon verlaten hebben uit vrees voor de in Ain el Hilwa actieve extremistische groeperingen 'Usbat el Ansar' en 'Jund as Sham'. U zou via Algerije naar Italië zijn gevlucht waar u op 19 juli 2007 een asielaanvraag indiende. Op 30 januari 2008 werd u in Italië de vluchtelingenstatus toegekend. Na ongeveer een jaar in Italië te hebben verbleven zou u er vertrokken zijn omdat u geen onderdak en werk kon vinden. U reisde vervolgens naar Noorwegen waar u een asielaanvraag indiende. U zou er echter vernomen hebben dat u naar Italië zou worden teruggestuurd. Nog voor u kon worden gerepatrieerd zou u Noorwegen na anderhalve maand - rond eind 2008 - verlaten hebben en naar Zweden zijn gereisd. In Zweden zou u een tijdje in het zwart hebben gewerkt. Nadat u zou hebben vernomen dat mensen met Italiaanse documenten in Zweden niet mogen werken zou u Zweden hebben verlaten en zou u in februari of maart 2009 naar België zijn gekomen. Na drie maanden zou u opnieuw naar Italië zijn gereisd om er een Italiaanse identiteitskaart aan te vragen. U zou voorheen in Italië geen identiteitskaart hebben gehad omdat u er geen adres had. Na uw terugkeer medio 2009 zou u zich, tegen betaling, hebben kunnen laten inschrijven op een adres bij een Marokkaanse man. In afwachting van de uitreiking van uw Italiaanse identiteitskaart verbleef u bij een vriend in Venetië. Na tweeënhalve maand zou u, in het bezit van uw Italiaanse identiteitskaart, opnieuw naar België zijn gereisd. U zou vervolgens tot januari 2013 in Brussel en Namen hebben verbleven en er illegaal hebben gewerkt. U zou meermaals geprobeerd hebben uw verblijf in België te officialiseren - u zou meermaals geprobeerd hebben een arbeidskaart en een werkvergunning te verkrijgen, u zou een regularisatieaanvraag hebben ingediend en u zou op het punt gestaan hebben te huwen - maar tevergeefs. Daar de geldigheidsduur van uw Italiaanse verblijfsvergunning verlopen was, zou u in januari 2013 naar Italië zijn teruggekeerd om deze te verlengen. U zou opnieuw een drietal maanden in Italië hebben verbleven, de tijd die nodig was om uw verblijfsdocumenten ginds terug in orde te maken. Hierna zou u opnieuw naar België zijn gekomen waar u terug illegaal aan de slag ging. Wat de daaropvolgende periode betreft, verklaarde u aanvankelijk dat u sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven. U zou in Brussel en Namen verbleven hebben en er illegaal hebben gewerkt. Nadat u nogmaals tevergeefs zou hebben geprobeerd een arbeidsvergunning te krijgen, zou u uiteindelijk op 6 oktober 2014 een asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische overheid. Na confrontatie met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarbij u een andere versie weergaf betreffende de verschillende landen waar u zou hebben verbleven en de periodes waarin u in die landen zou hebben verbleven - u verklaarde op de DVZ immers dat u in 2008 van Italië naar Noorwegen reisde, vervolgens rechtstreeks naar België kwam, in 2009 voor drie maanden naar Italië terugkeerde en hierna weer naar België kwam, vervolgens in december 2013 naar Zweden reisde waar u tot maart 2014 bij uw neef verbleef, hierna nog eens terugreisde naar Italië voor twee maanden om uiteindelijk in mei 2014 naar België terug te keren en er op 6 oktober 2014 een asielaanvraag in te dienen - kwam u niet verder dan te bevestigen dat u in 2013-2014 naar Zweden reisde. U zou niet meer naar Italië terug willen omdat u er geen werk en onderdak kan vinden en de situatie er, ook voor erkende vluchtelingen, niet goed is.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen te Libanon, een scan van uw geboorteakte, een (Libanees) rijbewijs, een UNRWA-registratiekaart, een kopie van de lidkaart van uw overleden vader bij de groepering van Ahmed Jabril, een kopie van een handgeschreven brief van de volksraad van Ain el Hilwe ter staving van uw problemen in Libanon, een print van een foto van uw broer die gewond raakte bij de moord op Yassin Walid, een print van een foto van vermoorde Yassin Walid, een print van een foto van een derde persoon die gewond raakte bij de moord op Yassin Walid, een aantal prints van foto's en algemene informatiebundels betreffende de situatie in Ain el Hilwe, een kopie van uw Italiaanse reisdocument, een kopie van het Italiaans certificaat ter staving van uw status als erkende vluchteling, een kopie van uw Italiaanse verblijfsvergunning, een kopie van uw Italiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Italiaanse ziekteverzekeringskaart en een krantenartikel uit de krant Messagera, d.d. 20/11/2012, betreffende uw levensomstandigheden in Italië.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 30 januari 2008 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië.

Het Europees gemeenschapsrecht voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds als vluchteling erkend werd in een andere Europese lidstaat als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform dit Europees gemeenschapsrecht, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u Italië verliet omdat het er moeilijk leven was. U verklaarde dat u verschillende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden, doch tevergeefs. U zou ook geen woonplaats hebben gehad en daar u geen werk vond, ook geen middelen hebben gehad om een woonplaats te betalen (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 11). Dient hier echter te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Italië in 2008 van louter socio-economische aard zijn. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dient hier bovendien nog te worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u Italië reeds (ongeveer) een jaar na uw aankomst, en dus ongeveer een half jaar nadat u er de vluchtelingenstatus werd toegekend (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en zie interview DVZ p. 8 vraag 22), heeft verlaten. Het merendeel van uw pogingen werk en onderdak te vinden in Italië dienen dan ook te worden gesitueerd binnen deze periode van een zestal maanden na uw erkenning als vluchteling. U verklaarde dienaangaande dat u een gesprek had bij een werkwinkel over uw werkervaringen, uw mogelijkheden, ... U diende zich een maand later terug aan te melden om te horen of ze werk hadden en wat bij u zou passen. Uw vervolgspraak zou éénmaal zijn uitgesteld en u zou vervolgens niet meer gaan informeren zijn. U merkte hierbij op dat u van andere mensen had gehoord dat ze soms zo meerdere maanden moesten wachten en dan toch geen nieuws kregen (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 15). Blijkt aldus dat u zichzelf aan de eventuele mogelijkheid om via een werkwinkel in Italië aan werk te geraken heeft onttrokken en dit door de vooropgestelde procedure bij de werkwinkel niet te volgen - u ging zich immers niet meer aanmelden of informeren nadat uw vervolgspraak éénmaal werd uitgesteld. U verklaarde voorts nog dat u bij 7 à 8 interimkantoren langsging en uw telefoonnummer achterliet en gedurende meerdere maanden daar wekelijks ging informeren. U zou er telkens vernomen hebben dat u moest wachten (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u niet direct werk vond via deze interimkantoren kan aan tal van factoren te wijten zijn, e.g. er waren geen geschikte vacatures, u had niet het geschikte profiel, u had niet de vereiste ervaring, een taalbarrière,... en volstaat geenszins om te besluiten dat u, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen werk kreeg/kon vinden. Blijkt voorts uit uw verklaringen dat u zich de laatste maanden van uw verblijf in Italië voor uw vertrek medio 2008 - u verbleef toen in Milaan nadat u het opvangcentrum van Caritas had moeten verlaten - niet meer bij deze interimkantoren bent langsgeweest (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16). Verder merkte u nog op dat u ging informeren bij de Post maar er te horen kreeg dat u er niet kon werken omdat u de Italiaanse nationaliteit niet had (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Ook dit komt erop neer dat u niet voldeed aan vereiste criteria voor de job doch volstaat geenszins om in uw hoofde te spreken van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u een Egyptische vriend had die wel de Italiaanse nationaliteit had doch evenmin de job bij de Post kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 15), wat trouwens een loutere bewering is, kan echter geen ander licht werpen op voorgaande bevinding. Wat betreft uw moeilijkheden om onderdak te vinden, dient volgende te worden opgemerkt. Zo blijkt uit uw verklaringen vooreerst dat u, ook nadat u als vluchteling werd erkend, nog een aantal maanden in het opvangcentrum van Caritas mocht verblijven. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum kreeg u bovendien 150 euro per maand uitbetaald. Deze opvang was slechts tijdelijk en uiteindelijk diende u deze ook te verlaten. Bij uw vertrek kreeg u 250 euro uitbetaald (zie gehoorverslag CGVS p. 15, 16 en 17). Nadat u het opvangcentrum verliet zou u tijdelijk bij een vriend in Milaan hebben kunnen logeren en vervolgens zou u in het station hebben overnacht. Nadat u over het bestaan van een daklozencentrum vernam, zou u zich er hebben aangemeld en gedurende een maand in deze opvangstructuur hebben verbleven. Na deze maand verliet u Italië richting Noorwegen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u, tijdens uw verblijf in Milaan nadat u het opvangcentrum van Caritas diende te verlaten, doorgedreven pogingen heeft ondernomen een woonplaats te vinden. U gevraagd of u zich bij sociale voorzieningen of overheidsinstanties ging aanmelden bij uw zoektocht naar een woning, verklaarde u dat u zich bij wel bij een katholieke organisatie heeft aangemeld, maar dat u te horen kreeg dat er geen hulp was voor u.

Welke organisatie dat was en waarom er geen hulp voor u kon worden geboden, kan u echter niet verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Uit wat voorafgaat moet dan ook worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u medio 2008, een zestal maanden nadat u als vluchteling in Italië werd erkend, Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zulks blijkt voorts eens te meer uit het feit dat u nog meermaals naar Italië terugreisde voor telkens een paar maanden.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien evenmin dat u de overige keren, na uw herhaalde terugreizen, Italië omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, diende te verlaten. Naar u verklaarde reisde u telkens terug met het oog op het aanvragen van Italiaanse documenten dan wel het in orde brengen van uw Italiaanse verblijfspapieren, i.c. u reisde in 2009 terug om een Italiaanse identiteitskaart aan te vragen en u reisde u in 2013 terug om uw verblijfsvergunning te verlengen (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en 12). Nadat u uw administratieve zaken in Italië in orde had gebracht, verliet u dit land opnieuw en kwam u, quasi direct, elke keer terug naar België. Overeenkomstig uw verklaringen op de DVZ reisde u ook in maart 2014 nog eens terug naar Italië, ditmaal voor twee maanden (zie interview DVZ p. 13), alvorens terug te keren naar België. Over deze laatste reis naar Italië rept u op het CGVS echter met geen woord, terwijl u op de DVZ niet verduidelijkt waarom u in maart 2014 terugkeerde. U maakte toen enkel melding van een verblijf bij een vriend in Verona (zie interview DVZ p. 9 vraag 22). In elk geval blijkt ook niet dat uw laatste uitreis uit Italië werd ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico voor het lijden van ernstige schade.

Kan hierbij voorts nog worden benadrukt dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat u bij uw verschillende korte verblijven in Italië na 2008 nog (nieuwe) doorgedreven pogingen ondernam om er werk of een onderkomen te vinden. Zo verklaarde u dat u na uw terugkeer naar Italië bij verschillende overheidsinstanties ging informeren voor hulp en werk. U dan uitdrukkelijk gevraagd bij welke instanties u ging, komt u niet verder dan vaagweg op te merken dat u bij een sociale instantie ging, een instantie die zich bezighield met asielzoekers. U zou er geen hulp hebben kunnen krijgen omdat u geen adres had (zie gehoorverslag CGVS p. 15). U zou zich vervolgens wel hebben laten inschrijven op een adres bij een Marokkaanse man ~ u betaalde hem hiervoor een bepaalde som geld - maar u zou nooit bij hem hebben verbleven. De politie zou meermaals ter controle zijn langsgeweest op dat adres maar u was er nooit (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Het mag duidelijk zijn dat u niet officieel kan worden ingeschreven op een adres wanneer u de hiertoe vooropgestelde procedure, i.c. vaststelling van uw effectieve verblijf ter plaatse door de politie/wijkagent, niet volgt. Andere pogingen om een verblijfplaats te vinden en/op een adres te worden ingeschreven, blijkt u niet te hebben ondernomen. Nochtans kon u bij uw verschillende bezoeken aan Italië wel telkens bij vrienden verblijven, i.c. in Venetië, in Milaan en in Verona (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 16 en interview DVZ p. 9 vraag 22). In het licht van uw voorgaande verklaringen waarin u stelde dat u bij een sociale instantie langsging voor hulp maar er geen kon krijgen omdat u geen adres had (zie supra), werd u voorts gevraagd of u opnieuw bij die organisatie bent langsgeweest om hulp te vragen éénmaal u dan/tegen betaling, het adres van die Marokkaanse man als uw adres kon opgeven. U zou er in 2013 inderdaad opnieuw naartoe gestapt zijn met de melding dat u een adres had. Ze zouden u toen hebben meegedeeld dat ze u 250 euro per maand konden geven ter ondersteuning voor de betaling van uw huur en de aankoop van voedsel. U zou hierop gerepliceerd hebben dat dit te weinig was (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U koos er aldus zelf voor om de u aangeboden financiële hulp niet aan te nemen. Hieruit kan dan ook weer niet worden afgeleid dat u helemaal aan uw lot werd overgelaten en op geen enkele steun of hulp kon rekenen. U ook nog gevraagd naar uw pogingen om werk te vinden na uw terugkeer naar Italië, stelde u dat u opnieuw naar de 'commune' (werkwinkel) ging alsook bij interimkantoren langsing. U zou er vernomen hebben dat er nog steeds geen werk en hulp was voor u. U gevraagd waarom repliceerde u aanvankelijk dat dit conform het Italiaanse beleid is, i.c. éénmaal als vluchteling erkend moet u het zelf niet te redden (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Niet alleen is dit een loutere bewering, het strookt bovendien ook niet met het feit dat u zich kon inschrijven bij een werkwinkel, er een gesprek had en 250 euro financiële steun kon ontvangen (zie supra). Uiteindelijk stelde u dat er crisis is in Italië waardoor veel fabrieken gesloten zijn en er geen werk is (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U haalde töt slot nog aan dat u probeerde werk te vinden bij Marokkanen alsook bij Palestijnen in Italië maar tevergeefs. De Marokkanen zouden enkel met Marokkanen hebben willen werken en de Palestijnen zouden niets voor u hebben kunnen doen omdat ze zelf in een moeilijke financiële situatie zaten gezien de crisis (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Ook wat betreft de periodes dat u na 2008 naar Italië terugkeerde toont u geenszins aan dat er in uw hoofde sprake was van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Voor het overige kan nog gewezen worden op verschillende mogelijkheden om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus bekomen heeft in een andere EU-lidstaat. Als erkend vluchteling kan u de EU-status van langdurig ingezetene verkrijgen in Italië en op basis hiervan een vestigingsrecht bekomen in België, mits voldaan aan de voorwaarden zoals vastgelegd in artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet. Eveneens kan gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken. U verklaarde immers zelf dat u in januari 2013 terugkeerde naar Italië om er uw verblijfsvergunning te verlengen. Uit de Italiaanse documenten die u voorlegde blijkt dat zowel uw Italiaans reisdocument alsook uw Italiaanse verblijfsvergunning voor een periode van vijf jaar werden verlengd en i.c. geldig zijn tot 2 januari 2018.

Wat betreft uw verwijzing naar uw problemen in Ain el Hilwe en de actuele veiligheidssituatie ginds, ter staving waarvan u een schrijven van de volksraad, een aantal algemene informatiebundels en aantal foto's voorlegt, moet worden opgemerkt dat deze feiten reeds werden beoordeeld in het kader van uw asielaanvraag in Italië in 2007. Zoals hoger aangehaald werd u in Italië als vluchteling erkend. Hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft waardoor u dus geen risico loopt naar Libanon te worden teruggestuurd. De problemen die u in Libanon kende en de actuele situatie, dienen dan ook in het licht van de uw toegekende vluchtelingenstatus in Italië niet opnieuw in overweging te worden genomen in Italië.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Uw identiteitskaart voor Libanese vluchtelingen, uw rijbewijs, de UNRWA-kaart en de scan van uw geboortekaarte hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die staan niet ter discussie. De kopie van uw vaders lidkaart bij de groepering van Jabril Ahmed heeft dan weer louter betrekking op uw vader en op uw leven in Libanon, feiten die reeds in Italië werden in overweging genomen beoordeeld. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft de kopie van het schrijven van de volksraad die u voorlegde. Ook de algemene informatie en de kopieën van foto's die u voorlegde doen geen afbreuk aan het feit dat u als vluchteling werd erkend in Italië. Zonder ernst van deze gebeurtenis te

minimaliseren dient hetzelfde ook te worden opgemerkt aangaande het feit dat uw broer recent in het kamp zou gewond geraakt zijn bij een schietincident - feit dat u aantoonde aan de hand van een kopie van een foto van uw broer. Het krantenartikel dat u voorlegde heeft het over uw levensomstandigheden in Italië en deze staan op zich ook niet ter discussie. Echter, zoals hoger duidelijk en afdoende werd uiteengezet volstaan deze niet om te besluiten dat u zich niet langer kan beroepen op de bescherming van de Italiaanse EU-lidstaat wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het geheel van bovenstaande bevindingen indachtig moet dan ook besloten worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik/tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057; RvS 2 juni 2014, nr. 227.600; RvS 13 augustus 2014, nr. 10.741(c)). Er geldt aldus een vermoeden dat verweerder instemt met de vordering, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er niet in alle omstandigheden toe gehouden op dat vermoeden in te gaan. Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist. In casu blijkt uit de bespreking van het enig middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 § 4, 57/6/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 57/6/3 § 4 luidt als volgt :

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Artikel 48/5§4 luidt als volgt :

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die

bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten

Op basis van artikel 57/6/3 Vw dient verzoeker dus elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Op basis van artikel 48/5 §4 kan hij geen internationale bescherming verkrijgen indien hij in het eerste land van asiel reële bescherming geniet en dient hij elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich daar niet langer kan op beroepen.

Hij dient aan te tonen dat hij zich in Italië niet (langer) kan beroepen op de bescherming die hij reeds heeft verkregen wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker doet opmerken dat hij voorzeker minstens formeel elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend; in die zin is hij van oordeel dat verweerster zich niet meer kan beroepen op een niet in overwegingname en dient er minstens een onderzoek ten gronde te worden gevoerd.

Inderdaad in de zin van artikel 57/6/3 §4 gaat het zijn inziens om een prima facie onderzoek waarbij verzoeker nog niet dient aan te tonen dat hij geen reële bescherming meer geniet in het eerste land van asiel, doch dat hij elementen naar voren brengt waaruit dat blijkt.

Dat heeft verzoeker zeker gedaan : verzoeker beroept zich op de mensonwaardige levensomstandigheden in Italië, meer bepaald het gebrek aan huisvesting, werk of sociale bijstand en toegang tot sociale en juridische voorzieningen, ook als erkend vluchteling.

In ondergeschikte orde, in de mate dat verzoeker zelfs dient te slagen in het bewijzen dat hij geen reële bescherming meer geniet in het eerste land van asiel, -hetgeen zijns inziens behoort tot een onderzoek ten gronde, en niet behoort tot de fase van het al dan niet in overwegingnemen-, heeft verzoeker objectieve en doorslaggevende argumenten gegeven ivm met dat ontbreken van reële bescherming voor hemzelf op basis van zijn persoonlijke ervaringen, dewelke trouwens bevestigd worden in algemene rapporten dienaangaande, die de toestand van erkende vluchtelingen documenteert (zie www.osar.ch (Italië : conditions d'accueil dd oktober 2013) (zie punt 5 en in het bijzonder 6.4 (alleenstaande mannen, die ook als kwetsbaar worden aangemerkt).

Het is trouwens opmerkelijk dat de bestreden beslissing de slechte levensomstandigheden erkent maar stelt dat het gaat om problemen van louter socio-economische aard; zij stelt daarbij dat het niet vinden van een job, gerelateerd is aan het ontbreken in hoofde van verzoeker van de vereiste criteria, dan wel dat verzoeker wel degelijk een zekere sociale bijstand kon genieten en niet helemaal aan zijn lot werd overgelaten.

Bovendien verwijt zij verzoeker dat hij niet lang genoeg in Italië is gebleven om naar passende huisvesting en arbeid te zoeken. Tenslotte houdt zij voor dat het feit dat verzoeker verschillende keren terugkeerde naar Italië niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betwist dat het ontbreken van socio-economische rechten en/of het gebrek aan voldoen van de socio-economische basisbehoeften geen vervolging, of nog risico op ernstige schade zou kunnen uitmaken; dit betreft een verkeerde beoordeling en toepassing van artikel 48/3 en 48/4 Vw, die meteen het uitgangspunt van de verdere beoordeling hypothekeert. Immers, er dient uitgemaakt te worden in welke mate deze mistoestanden aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke en of onterende behandeling in de zin van de Wet, eventueel vervolging.

Wat verzoeker betreft, hij stelt precies dat het ontbreken van een minimale huisvesting en een sociale bijstand en/of werk die hem moeten in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien nu precies de onterende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4 Vw. Het gebrek aan deze socio-economische rechten, kan wel degelijk aanleiding geven tot een onmenselijke en onterende behandeling, alsook een schending van artikel 3EVRM.

Wat betreft zijn pogingen om werk en huisvesting te vinden, dan wel sociale bijstand, heeft hij duidelijk uitgelegd dat hij zich op verschillende tijdstippen heeft aangeboden, ook na zijn eerste vertrek uit Italië, maar dat het steeds op hetzelfde uitdraaide en dat hij dan ternauwernood Italië steeds terug snel verliet, temeer daar hij in andere Europese landen wel –zwart- werk kon doen om in zijn basisbehoeften te voorzien; dat hij evenwel –inderdaad- op basis van zijn Italiaanse verblijfsstatus niet gerechtigd was/is om wettige arbeid te verrichten in een andere EU lidstaat.

Zo is het ook duidelijk dat verzoeker met 150 of zelfs 250 euro per maand onmogelijk kon rondkomen en passende huisvesting zou kunnen vinden; bovendien was dat soort hulp steeds maar tijdelijk. Het gaat dan ook niet op om deze drogredenen te aanvaarden als ware er in Italië wel passende opvang en sociale bijstand voor alle erkende asielzoekers.

Dat verzoeker nog terugkeerde naar Italië, neemt niet weg dat een langer verblijf aldaar steeds werd verhinderd, precies doordat verzoeker er zich onmogelijk in waardige omstandigheden kon handhaven.

De bestreden beslissing verschuilt zich laconiek achter een verwijzing naar het feit dat verzoeker een erkend asielzoeker is en Italië gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in minimumnormen waarvan hij gebruik kan maken; de verschillen die zij aanhaalt met de situatie van de kandidaat vluchteling zijn weinig pertinent.

Hoe dan ook is het feit dat er verschillende rechten zijn verbonden aan de status overeenkomstig het gemeenschapsrecht, geen enkele garantie voor de effectieve toegang tot die rechten voor de individuele erkende vluchteling, in casu verzoeker.

De bestreden beslissing doet geen enkele poging tot een minimaal onderzoek van de toestand van erkende asielzoekers in Italië en hun toegang tot de sociale en economische rechten; mbt tot de individuele toestand van verzoeker, neemt zij geen enkele van zijn verklaringen au sérieux in het licht van artikel 48/3 en/of 48/4 Vw.

Het is echter naar analogie van het arrest M.S.S c/ België zo dat het vermoeden dat een EU staat zijn gemeenschapsrechtelijke verplichtingen naleeft, weerlegbaar is.

Deze redenering die ook door het arrest Tarakhel c/ Zwitserland werd bevestigd en die daar wordt toegepast op de kandidaat-vluchteling in het kader van de toepassing van de Dublin conventie kan mutatis mutandis gevolgd worden voor de erkende vluchteling; immers met betrekking tot het vermoeden dat een EU lidstaat het Schengenacquis zal respecteren, gaat het om een weerlegbaar vermoeden.

Indien het mogelijk is dat een transfert van een kandidaat vluchteling naar Italië in het kader van de Dublin procedure strijdig wordt gevonden met artikel 3 EVRM (zie arrest Tarakhel) dan is het uiteraard ook mogelijk dat een erkend vluchteling geen reële bescherming heeft in een EU land, temeer daar hij eveneens, zoals in het arrest Tarakhel, wijst op het gebrek aan sociale bijstand, huisvesting en toegang tot sociale en juridische diensten.

Dat er ernstig gesnoeid werd in het budget voor sociale bijstand, dat bijstand aan erkende asielzoekers beperkt is in de tijd en dat er ingevolge de economische crisis geen mogelijkheid is om te werken in Italië voor deze nieuwkomers, wordt in het arrest Tarakhel bevestigd; (considerans 22,145.); dat er moet rekening gehouden worden met de algemene situatie en de persoonlijke omstandigheden van de betrokken persoon, met inbegrip van zijn eerdere ervaringen; dat dit niet gebeurd is.

Volgens dit arrest mag geen enkele EU lidstaat een kandidaat asielzoeker overbrengen naar een andere EU lidstaat waarvan zij niet onwetend kunnen zijn dat er in dat land problemen zijn en er goede redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene er een reëel risico kan lopen van een onmenselijke of onterende behandeling (considerans 33);

Het Commissariaat generaal kan niet onwetend zijn omtrent de slechte sociaal –economische omstandigheden voor erkende asielzoekers, zoals trouwens ook blijkt uit een rapport van “OSAR” van oktober 2013 “Italië: conditions d’accueil” www.osar.ch.

De bestreden beslissing is trouwens intrinsiek tegenstrijdig en kennelijk onredelijk nu zij de slechte levensomstandigheden als dusdanig niet in twijfel trekt maar toch stelt dat deze niet volstaan om te

besluiten dat verzoeker geen bescherming meer zou hebben in Italië tegen vervolging en of het risico op ernstige schade.

Ook stelt verzoeker nog vast dat het krantenartikel niet vertaald werd, alhoewel dat werd aangegeven tijdens het gehoor; aldus kan de Raad geen kennis nemen van dit stuk;

Tenslotte dient ook met betrekking tot de regelmatigheid van de procedure opgemerkt worden dat verzoeker werd opgebeld in het centrum door de protection officer, met bijstand van een tolk, waarbij nog allerlei vragen werden gesteld aan verzoeker; er is echter geen enkele weerslag van dit gesprek te vinden in het administratief dossier;

Verwijzingen naar opties om zich toch te kunnen vestigen in België zijn uiteraard niet pertinent in het licht van het onderzoek dat in casu dient gevoerd te worden; bovendien is geen van de aangehaalde opties werkbaar.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet alleen inbreuk pleegt op de aangehaalde en toepasselijke wetsartikelen inzake motiveringsplicht en asiel, doch dat zij ook de zorgvuldigheidsplicht schendt.”

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent. Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

3.2.2. Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de thans bestreden beslissing is gesteund – bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 25, tweede lid, a) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft toegekend;”

In de parlementaire voorbereiding van het artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet wordt als volgt gesteld:

“Het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land is een geaccepteerde internationale praktijk. Deze bestaande praktijk werd overgenomen in de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Op grond van het artikel 25, §2, a) van deze richtlijn kunnen asielverzoeken niet ontvankelijk verklaard worden indien een andere lidstaat van de Europese Unie reeds de vluchtelingenstatus heeft toegekend.

De Belgische wetgeving bevat vooralsnog geen bepaling die erin voorziet om onderhavige categorie van asielzoekers die reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen. Nochtans betreft het asielaanvragen van vreemdelingen waarvan vermoed kan worden dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat hen reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus werd toegekend. Een asielzoeker die de hoedanigheid van vluchteling heeft verkregen in een andere EU-lidstaat loopt immers niet het risico dat hij er vervolgd zal worden in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Nu het om lidstaten van de Europese Unie gaat die allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan er van uitgegaan worden dat de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen geschonden worden. De lidstaten van de Europese Unie nemen immers bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht.

Het is bijgevolg aangewezen om de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit te breiden en het mogelijk te maken om een asielaanvraag van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere EU-lidstaat, niet in overweging te nemen indien blijkt dat de persoon in kwestie geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij in dit land een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van onderhavige wet en indien hij opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van een asielzoeker die reeds in een EU-lidstaat de vluchtelingenstatus werd toegekend omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

Gezien het weerlegbare vermoeden dat de asielzoeker reeds reële bescherming geniet en er bijgevolg geen nood is aan bescherming verleend door de Belgische asielinstanties, wordt voor onderhavige categorie van asielaanvragen een voorrangprocedure uitgewerkt waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen sneller tot een finale beslissing kan komen. Het gaat hier immers om een asielzoeker die reeds in een andere EU-lidstaat de hoedanigheid van vluchteling heeft verkregen en waarvoor a priori geen onderzoek ten gronde nodig is.”

Het is in casu niet betwist dat verzoeker reeds de vluchtelingenstatus werd erkend in Italië. Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet voorziet in deze situatie dat de commissaris-generaal de asielaanvraag niet in overweging neemt, tenzij de betrokkene elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zich beroept op de moeilijke levensomstandigheden in Italië, nu hij er tevergeefs werk zou hebben gezocht en er geen woonplaats zou hebben gehad. Hij oordeelt evenwel dat de ingeroepen louter socio-economische problemen niet toelaten vast te stellen dat verzoeker Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hij stelt vast dat verzoekers fundamentele rechten als vluchteling zijn verzekerd in Italië, dat Italië het non-refoulementbeginsel naleeft en dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Italië onmenselijk of vernederend zijn zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hij stelt daarnaast ook vast dat geen concrete elementen voorliggen dat verzoeker zou zijn verhinderd om zich terug te begeven naar Italië en zich toegang te verschaffen tot het Italiaanse grondgebied, rekening houdende met de geldige Italiaanse verblijfstitel waarover verzoeker beschikt.

Verzoeker geeft allereerst aan dat verweerder zijn aanvraag niet vermocht niet in overweging te nemen doch een onderzoek ten gronde diende te voeren, nu hij wel degelijk minstens formeel elementen naar

voor bracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem door Italië reeds werd toegekend. Hij stelt dat artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet enkel een prima facie onderzoek betreft en het volstaat dat hij elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij geen reële bescherming meer geniet in de lidstaat die hem reeds erkende als vluchteling.

De bewoordingen van de wet zijn evenwel duidelijk, waar wordt bepaald dat de commissaris-generaal een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds erkend vluchteling is in andere lidstaat niet in overweging neemt tenzij de betrokkene elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De hiervoor aangehaalde parlementaire voorbereiding bevestigt dat het de bedoeling was om de commissaris-generaal de bevoegdheid te geven een dergelijke asielaanvraag niet in overweging te nemen indien geen elementen worden aangebracht *'die aantonen dat hij in dit land een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van onderhavige wet en indien hij opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten'*. De wetgever beoogde dat de commissaris-generaal reeds in het kader van het onderzoek van de al dan niet inoverwegingname van de asielaanvraag een individueel en inhoudelijk onderzoek zou voeren en deze kan besluiten tot de niet inoverwegingname van de asielaanvraag indien de asielzoeker *'geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend'*. Het kan niet in redelijkheid worden betwist dat verweerder in casu een individueel en inhoudelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker ingeroepen elementen waarom hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming toegekend door de Italiaanse autoriteiten. Verweerder stelde in casu vast dat de door verzoeker naar voor gebrachte socio-economische problemen in Italië niet of niet voldoende aantonen dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem door Italië werd toegekend en dat verzoeker kan worden geacht opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te zullen worden toegelaten. Aldus dient te worden aangenomen dat hij wel degelijk toepassing kon maken van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat hij objectieve en doorslaggevende argumenten heeft aangebracht in verband met het ontbreken van reële bescherming voor hemzelf in Italië op basis van zijn persoonlijke ervaringen en die worden bevestigd in algemene rapporten dienaangaande waaronder een OSAR-rapport van oktober 2013 betreffende de situatie van erkende vluchtelingen in Italië waarbij ook alleenstaande mannen als kwetsbaar worden aangemerkt. Hij stelt dat het ontbreken van socio-economische rechten en/of het gebrek aan het voldoen aan de socio-economische basisbehoeften wel degelijk ook aanleiding kan geven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat verweerder er zich geenszins toe heeft beperkt op algemene wijze te stellen dat louter socio-economische problemen in geen geval aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij stelt wel vast dat verzoeker als reden voor zijn vertrek uit Italië problemen van louter socio-economische aard aanhaalde en dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hierbij worden verzoekers verklaringen betreffende de levensomstandigheden in Italië grondig onderzocht, doch geoordeeld dat er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoeker omwille van een van de criteria vervat in de Vluchtelingenconventie geen werk of onderdak vond en wordt daarnaast ook duidelijk aangegeven dat nog niet blijkt dat de levensomstandigheden in Italië voor verzoeker als onmenselijk of vernederend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Verweerder doet in het kader hiervan volgende vaststellingen:

- verzoeker verliet Italië reeds ongeveer een half jaar na zijn erkenning als vluchteling;
- betreffende verzoekers verklaringen dat hij geen werk vond in Italië, stelt verweerder vast dat verzoeker zich zelf heeft onttrokken aan de mogelijkheid om werk te vinden via een werkwinkel in Italië en dit door de vooropgestelde procedure bij de werkwinkel niet te volgen; verzoeker meldde zich na een eerste gesprek en nadat zijn vervolgspraak werd uitgesteld zo niet langer aan; verweerder merkt verder op dat het gegeven dat verzoeker niet direct werk vond bij interimkantoren aan tal van factoren te wijten kan zijn en nog niet volstaat om te besluiten dat verzoeker, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie geen werk kreeg/kon vinden; verweerder stelt ook vast dat verzoeker zich de laatste maanden van zijn verblijf in Italië voor zijn vertrek medio 2008 niet meer aanmeldde bij interimkantoren;

- betreffende verzoekers verklaringen dat hij moeilijkheden ondervond om onderdak te vinden, stelt verweerder allereerst vast dat verzoeker na zijn erkenning als vluchteling in Italië nog een aantal maanden in een opvangcentrum van Caritas heeft mogen verblijven en aldaar ook 150 euro per maand kreeg uitbetaald; bij zijn vertrek kreeg verzoeker 250 euro uitbetaald; verzoeker verklaarde vervolgens bij een vriend, in een station en in een daklozencentrum te hebben verbleven, doch verweerder stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker doorgedreven pogingen heeft ondernomen om huisvesting te vinden;
- verzoeker reisde meermaals terug naar Italië telkens voor een paar maanden, zonder dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij Italië telkens verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; verweerder benadrukt dat ook niet blijkt dat verzoeker tijdens zijn verschillende korte verblijven in Italië nog (nieuwe) doorgedreven pogingen ondernam om er werk of huisvesting te vinden; verzoeker kon bij zijn verschillende bezoeken aan Italië telkens bij vrienden verblijven; verweerder benadrukt hierbij ook dat verzoeker een aangeboden financiële hulp van 250 euro ter ondersteuning van de betaling van huur en de aankoop van voedsel niet zou hebben aangenomen, omdat hij dit te weinig vond; hij stelt dat verzoeker aldus geenszins kan voorhouden dat hij helemaal aan zijn lot werd overgelaten en op geen enkele steun of hulp kon rekenen.

Verweerder wijst er ook op dat de situatie van erkende vluchtelingen geenszins kan worden vergeleken met de situatie van asielzoekers. Hij stelt dat erkende vluchtelingen binnen de Europese Unie een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten alsook een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden aan de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Verweerder benadrukt dat het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen tussen de lidstaten in de algemene economische omstandigheden hieraan geen afbreuk doet en dat net zoals niet iedere burger van de Unie op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, dit eveneens geldt voor erkende vluchtelingen binnen de Europese Unie. Hij stelt dat de vaststelling dat er tussen de lidstaten verschillen zijn in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, nog geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt.

Gelet op de voorziene omstandige motivering kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou verweerder er zich toe hebben beperkt te stellen dat socio-economische problemen in geen geval dienstig kunnen worden ingeroepen om aan te tonen dat een erkend vluchteling in een andere lidstaat zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem in deze lidstaat reeds werd toegekend.

Verzoeker refereert vervolgens aan de door hem afgelegde verklaringen en stelt dat de leefomstandigheden in Italië voor erkende vluchtelingen wel degelijk als onmenselijk en vernederend moeten worden beschouwd. Aldus blijft hij evenwel in gebreke in te gaan op de concrete vaststellingen die door verweerder in zijn beslissing in dit verband zijn gedaan om te besluiten dat geen of onvoldoende elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker zich niet langer op de bescherming van Italië kan beroepen, en toont hij geenszins het incorrect of kennelijk onredelijk karakter hiervan aan. Verzoeker betoogt nog dat 150 of 250 euro per maand onmogelijk volstaat om rond te komen of een passende huisvesting te kunnen vinden en deze steun bovendien slechts tijdelijk was. De Raad stelt vast dat verweerder dit als dusdanig ook niet stelt in zijn beslissing, wel dat verzoeker geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden en verzoeker niet kan voorhouden volledig aan zijn lot te zijn overgelaten in Italië of op geen enkele hulp of steun te hebben kunnen rekenen. Verweerder stelt zo vast dat verzoeker gedurende zijn verblijf in een opvangcentrum een bijkomende financiële steun kon ontvangen en verzoeker vervolgens zelf aangaf een hem nadien geboden financiële hulp van 250 euro per maand ter ondersteuning van de betaling van huur en de aankoop van voedsel te hebben geweigerd. Dit betoog van verzoeker vermag nog niet de determinerende motieven waarop de bestreden beslissing steunt te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aan te tonen. Het louter stellen dat zijn verklaringen niet serieus zouden worden genomen, kan evenmin overtuigen.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat zijn persoonlijke ervaringen in Italië worden bevestigd in algemene rapporten dienaangaande, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker geen enkel concreet rapport in dit verband voegt bij zijn verzoekschrift. Er wordt wel verwezen naar de website www.osar.ch, doch dit betreft slechts de algemene website van de '*Organisation suisse d'aide aux réfugiés*'. Een directe weblink naar het rapport of de rapporten waarop verzoeker thans doelt, wordt niet gegeven. Het komt nochtans niet toe aan de Raad als annulatierechter om op een opgegeven website of op het internet te gaan zoeken naar een rapport of rapporten waarop een verzoeker doelt in zijn verzoekschrift. Verzoeker blijft ook in gebreke enig concrete passage uit het door hem vermelde rapport te citeren. De

Raad merkt daarnaast ook op dat de commissaris-generaal op zich de levensomstandigheden in Italië niet betwist. Wel oordeelde hij dat in de concrete situatie van verzoeker niet blijkt dat er sprake is van enige gegronde vrees voor vervolging of enig reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog nog niet aannemelijk dat verweerder niet in redelijkheid tot deze beoordeling kon komen.

In de mate dat verzoeker van mening is dat verweerder zich verschuilt achter het gegeven dat Italië gebonden is door het EU-acquis, merkt de Raad op dat gelet op hetgeen voorafgaat geenszins kan worden aangenomen dat verweerder op automatische wijze heeft besloten tot de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag omwille van de erkenning als vluchteling in Italië. Verweerder is wel degelijk overgegaan tot een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag en de door verzoeker in dit verband aangebrachte gegevens en/of stukken.

Verzoeker stelt verder dat het door verweerder aangehaalde verschil tussen de situatie van asielzoekers en deze van erkend vluchtelingen in Italië weinig pertinent is, doch dit gestelde wordt niet nader toegelicht. Een dergelijke algemene stelling kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder geen enkele poging heeft gedaan tot een minimaal onderzoek van de toestand van erkend vluchtelingen in Italië en hun toegang tot de sociale en culturele rechten, merkt de Raad verder op dat verzoeker niet aantoonbaar dat verweerder enig door hem ingeroepen gegeven of stuk waarom hij zich langer zou kunnen beroepen op de bescherming die Italië hem verleende niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van zijn beslissing. Verweerder heeft een individueel en inhoudelijk onderzoek doorgevoerd betreffende de verklaringen van verzoeker, doch geoordeeld dat geen elementen naar voor worden gebracht waaruit blijkt dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië. Betreffende het voorgelegde krantenartikel wordt gesteld dat de levensomstandigheden zoals deze hieruit blijken op zich niet worden betwist, doch wordt – met verwijzing naar de voorgaande motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing – gesteld dat deze niet volstaan om te besluiten dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de bescherming van Italië wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker toont geenszins aan dat de situatie voor erkend vluchtelingen in Italië dermate is dat het louter aantonen dat hij behoort tot deze groep volstaat opdat een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden aangenomen. De Raad kan aan de hand van het betoog van verzoeker niet vaststellen dat verweerder in deze niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde. Verzoeker maakt ook nog niet aannemelijk dat concrete elementen of gegevens voorhanden zijn die alsnog afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing en waarnaar ten onrechte geen verder onderzoek zou zijn gevoerd.

Verzoeker verwijst nog naar de arresten MSS t. België en Griekenland en Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM en benadrukt dat het vermoeden dat een andere lidstaat de gemeenschapsrechtelijke verplichtingen naleeft weerlegbaar is. Hij stelt dat dit laatste arrest zou bevestigen dat er ernstig werd gesnoeid in het budget voor sociale bijstand, dat bijstand aan erkende vluchtelingen beperkt is in de tijd en er ingevolge de economische crisis geen mogelijkheid zou zijn om te werken voor nieuwkomers. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt dat de situatie in Italië dezelfde is als deze in Griekenland. Verzoeker betoogt dit in wezen ook niet. In zijn eerdere arrest in de zaak Mohammed Hussein van 2 april 2013 stelde het EHRM ook reeds als volgt:

“Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above).” (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, par. 78, onontvankelijkheidsbeslissing).

Het Hof oordeelde aldus dat de situatie voor erkend vluchtelingen en asielzoekers in Italië weliswaar bepaalde tekortkomingen kent, doch er niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in het bieden van steun of opvang zoals dit het geval was in Griekenland. In de zaak Tarakhel herhaalde het EHRM dat de situatie in Italië niet zodanig is dat geen enkele asielzoeker nog kan worden teruggestuurd naar dit land. Het Hof benadrukte dat de appreciatie of de drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt relatief is en afhangt van het geheel van elementen die de zaak kenmerken, met name van de duur van de behandeling en van zijn fysieke en mentale effecten net zoals, soms, van het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand. De Raad stelt vast dat deze zaak specifiek asielzoekers betrof, en niet zozeer de situatie van erkend vluchtelingen. In het arrest wordt wel terzijde melding gemaakt van ernstige tekortkomingen die nog blijven bestaan wat betreft de ondersteuningsmaatregelen voor erkende vluchtelingen en dit ook in het licht van de economische situatie in Italië. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker kan volstaan met een verwijzing naar zijn status van erkend vluchteling in Italië opdat de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treedt. De Raad herhaalt vervolgens andermaal dat verweerder op uitvoerige wijze is ingegaan op de elementen en/of stukken zoals aangebracht door verzoeker. Hij oordeelde dat hieruit evenwel nog niet blijkt dat verzoeker omwille van een onmenselijke of vernederende behandeling Italië diende te verlaten of aldaar een reëel risico op een dergelijke behandeling aannemelijk maakt. Hierbij wees hij er onder meer op dat verzoeker naliet doorgedreven pogingen te doen om werk en huisvesting te vinden, dat hij reeds relatief kort na zijn erkenning als vluchteling Italië heeft verlaten en er ook meermaals naar terugreisde. Hierbij werd er eveneens op gewezen dat verzoeker wel degelijk gedurende een bepaalde tijd opvang heeft genoten en daarnaast, zij het beperkte, financiële ondersteuning kon krijgen die hij evenwel weigerde. Verzoeker gaf ook aan veelal bij vrienden te hebben kunnen verblijven. Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden als zouden zijn persoonlijke omstandigheden en ervaringen in Italië niet in rekening zijn gebracht en maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn statuut van erkend vluchteling, als een bijzonder kwetsbare persoon dient te worden beschouwd, zoals dit wel het geval was in het arrest Tarakhel waarin zich de situatie voordeed van een gezin met vijf minderjarige kinderen. Het betoog van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder in zijn concrete situatie op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker in Italië, gelet op de levensomstandigheden aldaar, een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Uit het enkele gegeven dat verweerder niet tegenspreekt dat de levensomstandigheden in Italië niet makkelijk zijn, volgt ook nog geen tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing. Wel diende verweerder na te gaan in welke mate de ingeroepen levensomstandigheden in Italië een reëel risico inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM. Er kan worden aangenomen dat hij dit risico wel degelijk heeft beoordeeld. Enige kennelijk onredelijkheid op deze grond blijkt niet.

Verzoeker merkt nog op dat het krantenartikel niet werd vertaald en de Raad aldus geen kennis kan nemen van dit stuk. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aangaf dat hij in dit artikel vertelde over hetgeen hij in Italië meemaakte als asielzoeker. Hieromtrent is verzoeker ook reeds uitvoering gehoord door de commissaris-generaal en verzoeker geeft niet aan dat in dit krantenartikel nog bijkomende informatie is opgenomen. Betreffende het krantenartikel stelt verweerder in de bestreden beslissing ook dat dit handelt over de levensomstandigheden van verzoeker in Italië die op zich niet ter discussie staan, doch waarvan wordt geoordeeld dat deze niet volstaan om vast te stellen dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de bescherming van Italië. Er blijkt niet dat dit krantenartikel van aard is afbreuk te doen aan de beoordeling van de commissaris-generaal. Aldus blijkt niet dat dit betoog kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Eenzelfde geldt waar verzoeker opmerkt dat hij werd opgebeld in het centrum door de *'protection officer'*, met bijstand van een tolk, waarbij er nog vragen werden gesteld doch zonder dat een weerslag hiervan is terug te vinden in het dossier. De Raad kan enkel opmerken dat een concrete toelichting ontbreekt bij de wijze waarop dit gegeven afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Door ten slotte aan te geven dat de verwijzing naar andere opties om een verblijf in België te verkrijgen niet pertinent is, en deze ook niet werkbaar zijn, wordt evenmin een betoog naar voor gebracht dat verzoeker geen elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem in Italië werd toegekend. Dit betoog vermag evenmin te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 4 en 57/6/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel, laat de toelichting van verzoeker niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS